

lignende, er et Eksempel, som det ærede Medlem fra Ringkøbing (J. C. Christensen) har forelsket sig i og bruger ved forefaldende Lejlighed, naar han fører Krig paa Sjælland. Men der er en Ting, man har overset, og jeg tilstaar, at jeg har ogsaa gjort mig skyldig deri, om ikke her i Folketinget, saa i alt Fald i Dagspressen, og det er den, at der er foregaaet en Forandring i Mellemtiden, men den er ganske vist ikke saa yderliggaaende, som man kunde ønske. Der blev paa sidste Haagerkonference fremsat Forslag om, at en Krig i Fremtiden ikke maatte finde Sted uden foregaaende Krigserklæring. Jeg vidste, at Forslaget var fremsat, men jeg gik ud fra, at Forslaget ikke blev vedtaget. Dette er urigtigt; det blev vedtaget og tiltraadt vel ikke af alle Magter, men dog af en stor Del. Nu er ganske vist en saadan Traktat ikke af en saadan Natur, at man ubetinget kan stole paa den. Den bringer os ikke over alle Vanskeligheder, men den gør dog det, at en Krig ikke kan komme paa som et Overfald, idet der skal gaa en Krigserklæring forud. Naar dette er Tilfældet, indtræder Spørgsmaalet om, hvorledes vi skulle fordele Garnisonerne, og Spørgsmaalet bliver da, hvilke Garnisoner det bliver nødvendigt at flytte over fra Jylland og Fyn til Sjælland. Og saa kommer Spørgsmaalet frem om Garnisonernes Beliggenhed ved Havet. Jeg har ikke kunnet forstaa den Teori, i Kraft af hvilken man vil opgive Helsingør, Nyborg, Fredericia, men bevare Aarhus, der jo ogsaa er beliggende ved Havet. Men jeg har ogsaa ondt ved at forstaa, at man vil opgive Garnisonsbyer, der have været Garnisonsbyer, man kan godt sige, saa længe de have været til; det er i alt Fald Tilfældet med Nyborg og Fredericia og til Dels ogsaa med Helsingør.

Man maa huske paa, at de nuværende Garnisonsbyer ere forsynede med alt, hvad der behøves, Øvelseslokaliteter, Munderingsdepot, Eksercerplads, Skydebaner osv., og naar man ofrer dem, skal der ydes Erstatning paa dette Sted og samtidig skal man skabe de samme Ting paa det andet Sted. Have vi virkelig Raad til saadanne Udgifter, som ikke kunne siges at være absolut nødvendige? Jeg tror det ikke. Det er derfor, at jeg allerede under Forhandlingerne om disse Love har udtalt det ønskelige i, at denne Sag ikke fik sin Afgørelse uden ved en særlig Lov, og det samme ønsker jeg i dette Øjeblik. Jeg tror ikke, at man ellers kommer til en

retfærdig Fordeling. Nu kommer der desuden noget andet op. Vi have set, at der rejser en Officer rundt og undersøger de forskellige Steder og stiller Fordringer til Kommunerne og siger, hvad de skulle yde. Jeg skal nævne, hvorledes det gik med Viborg. Efter at den uden Grund havde faaet Garnison — der var ingen Anledning til det, det var den daværende Repræsentant for Viborg, Bregendahl, der havde sørget for at skaffe sin By en Garnison — syntes Randers, det kunde være rart, om den fik Garnison, og saa gjorde den Krigsministeriet Tilbud om alt, hvad den vilde gøre, ifald de to Batailloner fra Viborg bleve flyttede til Randers. Jeg var Medlem af Byraadet i Viborg og satte mig imod, at man gjorde Indrømmelser, men ikke desmindre lovede Viborg for at beholde Garnisonen Guld og grønne Skove, lovede blandt andet at bygge Kaserne. Det er ganske interessant i Øjeblikket at se Regeringens delegerede, hvor han kommer hen, forlange, at der skal bygges Kaserne. I Viborg er der den Dag i Dag ikke bygget Kaserne, det er blevet ved Løfterne. Der er et Spørgsmaal, som spiller en Rolle, naar der er Tale om Flytningen. Naar der er Tale om Valg af Garnisonsbyer her paa Sjælland, vil det naturlige være at vælge de Byer, hvor der er Statsbygninger, som i Øjeblikket kunne bruges til det Øjemed, thi det vil være ganske naturligt at ty til dem. Jeg gør opmærksom paa, at jeg ogsaa mener, at man ikke skal lægge Garnisoner i Byer, hvor der ingen Latinskoler er. Men det hele Spørgsmaal er, som sagt, et, der trænger til alvorlig Overvejelse. Finansudvalget skal beskæftige sig med det, og jeg vil ønske, det vil tage det alvorligt op.

Man vil sige: Ja, men det er sagt, at naar vi ville tænke paa at forsvare Sjælland mod en Landgang, kræves et bestemt Antal af Batailloner, et bestemt Antal Eskadroner, et bestemt Antal Kanoner, og at det vil være uforsvarligt at gaa ud med mindre, naar man ikke vil lide et fuldstændigt Nederlag. Men De maa huske paa, at den Slags Udtalelser kun ere Udtryk for en rent subjektiv Opfattelse, der ikke har objektiv Gyldighed. Fordi en Mand siger: Jeg vil have 28 Batailloner, er det ikke givet, at det kan foreskrives for alle; der kan ogsaa være dem, der ville have mindre; ligesom der ogsaa kan være dem, der ville have Styrken større. Naar man anser det for nødvendigt gennem Flytning at opnaa at faa de Af-